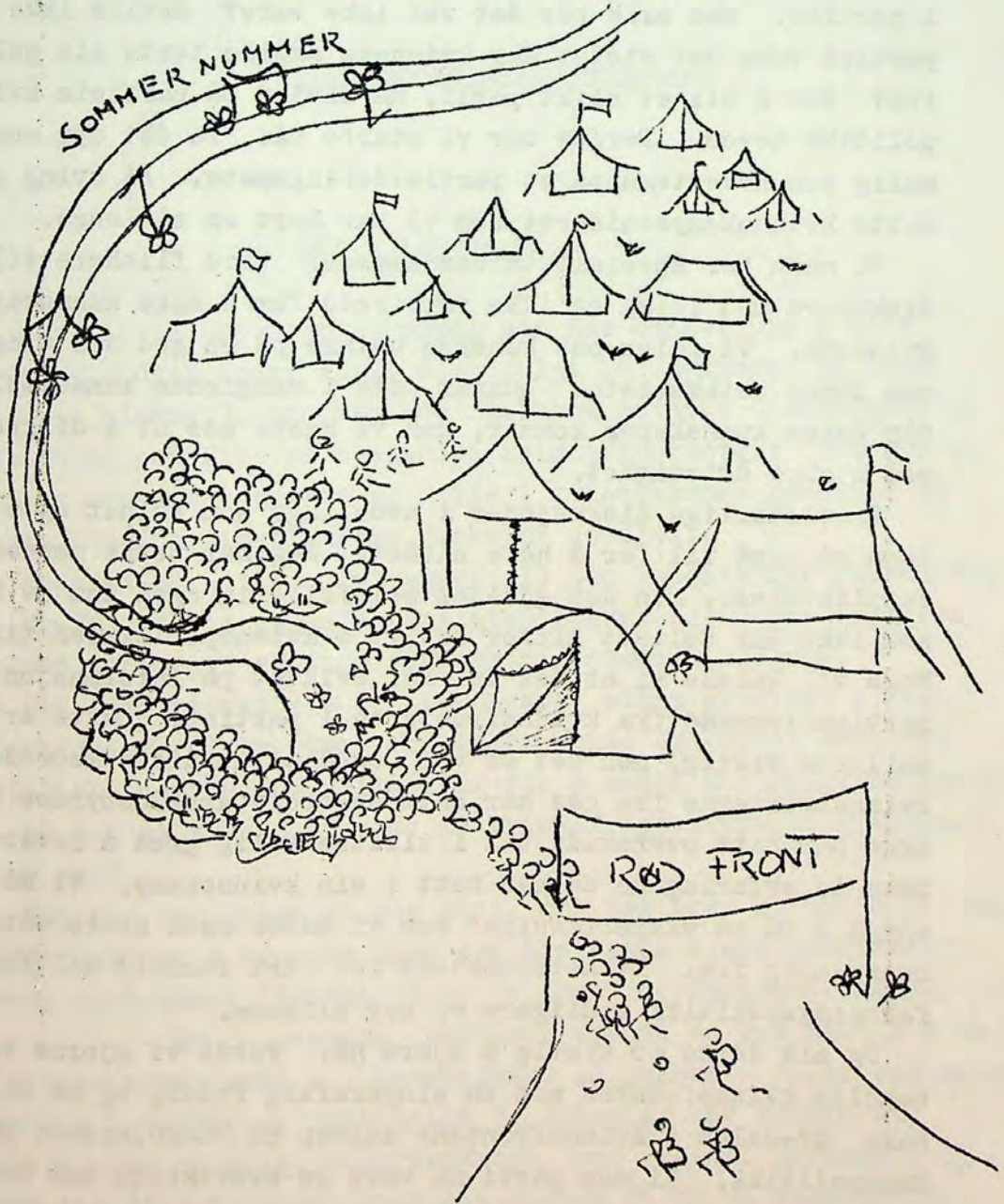

RAULAND

vår egen kvinnekamppraksis. For kvinnefrigjøringen må skje før - ikke etter revolusjonen. Et sosialistisk samfunn er vel ikke sosialistisk når halvparten av menneskene er undertrykt? Derfor må kvinnekamppolitikken prioriteres høyt hos alle medlemmene i tida framover.

Arnfinn.

P.S.

Forslag om å ta opp kap. 9 i partiprogrammet, om kvinnefrigjøring, til revurdering. Kanskje det er en oppgave for avdelinga (evt. kvinnekampseminaret) å lage et utkast til nytt program her ?

D.S.

ooooo00000ooooo00000ooooo

Lik i lasten ?

Jeg vil ta opp noen spørsmål som har dukket opp i mitt hode og andres hoder etter å ha fulgt kvinnekampen på kloss hold (i hjemmet), og på et noe fjernere hold, i diskusjoner på jobben og som flue på veggen på kvinnefrontmøter! Det dreier seg om mennenes oppgave og rolle i kvinnekampen generelt og de mannlige partimedlemmers funksjon spesielt.

Hvis vi går ut fra følgende: 1) Den langsiktige kampen for kvinnefrigjøring er hele partiets oppgave. 2) Denne oppgaven regnes for meget viktig, faktisk en strategisk oppgave. 3) Den prioriteres som den viktigste etter arbeidet i fagforeningene. 4) Er svært arbeidskrevende og krever avansert politisk analyse som veiledning for å unngå alvorlige nederlag.

Er det da riktig å hevde at kvinnefrigjøringa er kvinnenenes egen sak?

Kanskje tør ingen si noe sånt, men jeg tror at dette er den holdninga som i praksis gjør seg gjeldende blant progressive menn, også blant flertallet av de mannlige partimedlemmene.

- Er de mannlige partimedlemmene en god støtte å ha i kvinnekampsspørsmål - i diskusjoner på jobben - eller ved deres praksis i samliv og familieliv ? Eller er vår støtte at vi som menn er milde undertrykkere med liberal ferniss, og evne til "sjølkritikk" hvis det trengs ? Er vi kanskje lik i lasten? Da trengs det store forandringer.

Den endelige frigjøringa av arbeiderklassens kvinner og menn kan vi bare oppnå ved felles handling, i kampen

for å utslette monopolkapitalen og for et nytt samfunn. Om
kvinnebevegelsen kommer til å gå i retning av felles kamp og
felleskap mellom kvinner og menn , eller i retning av femi-
nismen , vil avhenge i stor grad av hvordan partiet bruker sine
menn.

Skal partiet føre ut en riktig linje i dette spørsmålet,
og vinne oppslutning, vil det avhenge mye av hva slags støtte
de mannlige partimedlemmene vil være -- for dagskravene f.eks.
i fagfagforeningene , og for å få slutt på kvinneundertrykking
i partiet. Vi må være ledende også ^{her} i å bryte ned de gamle
kjønnsrollene og finne de nye. Hva blir de nye kjønnsrollene -
skal alle kjønnsforskjeller utviskes eller hva ? Et alternat-
iv til feminismen i dette spørsmålet trenger vi sårt , og det kla-
rer vi ikke uten å mobilisere mennene. Skal vi beholde ledel-
sen i kvinnekampen må vi temmelig snart begynne å arbeide med
dette:

P.S.

Mennene trenger skolering i kvinnekamp.

Hvor finnes bra litteratur om en riktig linje i kjønnskampen?

Referat fra partiavdelingsmøtet om kommunevalget.

Jeg har i noen grad forsøkt å strukturere momentene under oppsummeringen av debatten, men bringer i hovedsak en opplisting av de argumenter og synspunkter som kom fram under diskusjonen. Vi må stille oss spørsmål som: Hva er vårt strategiske mål, - hva har vi av tid, og hva vil valget kreve av arbeid, hva er situasjonen i dag, hva ønsker vi å oppnå, og hva kan vi klare å oppnå ved å stille til valg, evt å bli valgt inn i kommunestyret? Valgdeltakelse er ikke vår viktigste oppgave, men i den tida det står på, vil det selvfølgelig bli en hovedoppgave. Situasjonen for Oslo vil være annerledes enn for resten av alle andre kommuner i landet.

Vi trenger erfaring fra kommunestyrearbeid, vi trenger skolering i det å sitte i et kommunestyre. Ved å delta i kommunestyret kan vi påpeke hvor de står svakest, og jobbe for å få mer makt tilbake til kommunestyrene. (Her mangler kunnskaper om hva som ledet til vedtaket av Formannskapsloven i 1837, og utviklingen av kommunenes stilling fram til i dag).

Folk i dag er opptatt av valg på et eller annet nivå. Vi ønsker å avsløre parlamentarismen, påvise hva kommunestyrets funksjon egentlig er: et sandpåstrøingsorgan. Ca. 90% av kommunebudsjettet er låst av fylkes- og statspolitikk. Det er en motsigelse mellom folkevalgte og fast ansatte i kommunen, mellom partifolk og kontorsjefer rådmenn osv. Kommunestyremedlemmer har ikke de samme muligheter som de fast ansatte til å sette seg inn i saker, følge dem fra valg til valg, og vi derfor heller ikke kunne skaffe seg den nødvendige oversikt bestandig. De som virkelig kan drive saker fram er med andre ord de fast ansatte i kommunen.

I folks bevissthet er kommunestyret demokratisk, det er et personvalg. Det er lett å påvise svakheter i forbindelse med byråkrati, men det kan være værre å påvise svakheter i forbindelse med demokratiet - hvem er det egentlig som bestemmer? Vi må påvise at det er bare massekamp som nytter, bare folket selv kan føre den politikken de er best tjent med. Det finnes et stort potensial blant massene til å kunne skjønne avsløring, politikken vår burde kunne gro fast dersom den kjøres riktig ut. Men det ligger en fare i å bli oppslukt av systemet.

Dersom vi får representanter i kommunestyret bør vi ikke sitte i for mange komiteer. Det er lett å bli bundet av flertalls-

vedtak, - talerstolen må være vår viktigste kampplass. Det er viktig å snakke fornuft fra talerstolen, men vi må være klar over hva vi skal slite oss ut på og hva ikke. Det hjelper ikke å si fornuftige ting hvis det ikke blir registrert noe sted, og vi kan ikke regne med å bli det. Vi har ingen organer som kan sitere vår mening i kommunestyret i de forskjellige saker - vi kan regne med å snakke for døve ører. Kanskje blir vi nødt til å lage våre egne aviser for å få vår mening ut til folk. Men vi må også være klar over en annen ting. Med mindre det er helt klart spesielle saker som er særlig godt kjent, vil de eneste som oppfater hva som foregår i kommunestyret være folk som har egne saker gående, eller som er med i aksjoner e. l. Disse vil følge med og vite hvilke standpunkt de forskjellige partier tar til ulike saker, og vi må knytte kontakt med disse. F. eks. lønnskomiteens delinnstilling. Den vil interessere de statsansatte, andre vil knapt vite om den. I Oslo er det mange saker - boligsaken, drabantbyer kontra bevaring av allerede eksistrende boligstrøk og veibygging - må vi ha tungtransport gjennom byen? Slike kamper står vi spissen for allerede. Oslo kommune er en arbeidsplass som gir sine ansatte verre kår enn i staten. En slags dårlig distriktpolitikk fører Oslo også ved å trekke stadig flere folk til byen.

Det ble hevdet at bare boliglag kan fange opp lokale saker. Men kvinnefront, daghjem, fødeplasser er saker som kan drives uansett organisasjonspunkt. Lokale saker kommer også til syne på arbeidsplassen, og vi skal drive kommunistisk propaganda overalt.

Hvilke eventuelle samarbeidsformer kan vi inngå? Smal eller brei front? Hva skiller oss fra SV, hvor er vår kommunale politikk forskjellig? Vi må åpne oss mot SV, sannsynligvis får vi avslag, og da er det viktig å avklare hvilke politiske linjer som ligger i bruddet.

Vi har Bød Valgallianse. Den bør være en smal front, i fjor kjørte vi altfor bredt, særlig på slutten. Da ble situasjonen at "smale" folk kjørte brei politikk. Det finnes ingen brei front, - den begrenses av SV. Forskjellen på smal og brei front ligger i det revolusjonære programmet. Vi må få fram forskjellen på revolusjonær/ikke revolusjonær front og bruke dette valget til å lansere oss som et kommunistisk parti. Det er viktig å bryte isolasjonen etter stortingsvalget. Vi må få ut ml-synspunkter denne gangen, og en del folk bli nødt til å stå hardt

fram som ml-ere. Dette er et sikkerhetsproblem, og ml-ere må være sterke. Vi må ta stilling til hva et kommunestyre er og knytte programmet til loklae saker og til kommunestyrets funksjon som sandpåstrøer.

Hva vil det si at vi stiller til valg i en front? Fronten har andre målsettinger enn partiet, en front er en samling folk som har samme syn på en del konkrete saker innenfor en viss tidsramme. Fronten går til valg på en del konkrete saker, men vi må ikke unnlate å si at vi er kommunister, -samtidig kan vi jo ikke gå til valg på proletarietets diktatur. Utad må vi kjøre frontpolitikk - innenfor fronten må vi kjøre ut vår revolusjonære politikk. Vi må si i vårt program at vi ønsker å avsløre parlamentarismen, vårt mål er ikke kortsiktig, og på lengre sikt må vi jobbe for dette. Vår oppfordring må ligge i at vi ikke skal stemme progressivt, men folket skal handle progressivt. Det vi ønsker er å være folkets talerør i kommunesyret. Vi må gjøre det klart at vi ikke tar sikte på pampestillinger, vi blir på grasrota. Vi bryter taushetløfter i kommunestyret til fordel for folket. Ved dette kan vi risikere å bli sparket fra kommunestyret, men det spiller ingen rolle for oss. dessuten er det en måte å få saker kjent på.

Vi må bruke valgkampen til å få gjentatt motstykket til parlamentarismen, nemlig massekampen. Her markerer vi oss klart fra SV. Når vi ikke lover noe, slik de fleste andre partier gjør, er det ikke fordi det ikke fordi det kan være tekniske hindringer i veien for å få gjennomført saker, men fordi vi ikke tror at parlamentarismen kan løse folkets problemer - de må selv være med. Hvis vi får representasjon kan vi støtte saker som er bra, få ut informasjon fra kommunestyret som folk har krav på, og kanskje bidra til å reise massekamp, til å politisere folk. Konklusjon: Vi stiller til valg, på smal front, på revolusjonært program.

Vi har først og fremst diskutert Oslo, i småkommuner vil det være annerledes. En del som er i arbeidslag, organisert i bedrifter kan risikere delvis å få rasert laget, fordi så mange må gå ut. Noen kommuner vil ikke engang ha folk å stille (i Skredsmo i fjor fikk RV 2 stemmer). Det er lett å gjøre samme feilen om igjen i år, men denne gangen kjører vi på revolusjonært program. Situasjonen er også forskjellig fra stortingsvalget, men AP-velgere har slitt seg løs, SV er dannet, og kanskje også noen SVere har slitt seg løs etter 1. mai i år.....???